Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱοσδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος | Ἀθῆναι, 10 Ἰουλίου 1937 | Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 32

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἄ, ἔτσι; ἔκαμε ὁ Μάριος.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνόμος. Ἐπειδὴ εἶχες πεῖ πὼς πιθανὸν νὰ ἦταν ὁ κλέφτης σου ὁ ξανθὸς ἐκεῖνος κύριος ποὺ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴ φυλακή, γιατὶ εἶχε τὰ ἴδια μάτια, ὑποπτεύθηκα, διέταξα ἔρευνα στὴν κάμαρά του, ἀνακάλυψα τὶς βαφές, κι' ἔπειτα ἔφερα ἕναν κουρέα, ποὺ τὸν ξανάκανε ἀπὸ ξανθὸ μελαχροινό, κι' ἀπὸ γενειοφόρο ξυρισμένο. Ἔτσι θὰ ξαναμπῇ στὴ φυλακή. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, θὰ πάρουμε ὅλα μας τὰ μέτρα νὰ μὴν ξαναδραπετεύσῃ. Τώρα ὁ Μάριος Καπάνης θὰ ὑπογράψῃ αὐτὸ τὸ πρακτικὸ καὶ θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του, νὰ πάῃ στὴν πατρίδα του ὅπου τὸν περιμένουν οἱ γονεῖς του.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ἀστυνόμε, ψιθύρισε ὁ Μάριος. Μὰ... ποῦ τὸ ξέρετε;

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀλλὰ τὸ ὑποθέτω, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ κοίταξε τὸ Μοντανῆ τόσο ἐκφραστικά, ὥστε ἀμέσως αὐτὸς κατάλαβε: Ὁ Ματθαῖος, χωρὶς ἄλλο θὰ παρουσιάσθηκε πάλι καὶ θὰ πληροφόρησε τὸν κ. ἀστυνόμο ποιὰ ἦταν τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ἀπὸ ποῦ ἔρχουνταν καὶ ποῦ πήγαιναν.

Ὁ Μάριος ὑπέγραψε τὸ «πρακτικὸ—τὸ χαρτὶ δηλαδὴ ὅπου ἕνας γραμματικὸς εἶχε γράψει σύντομα τὴν κατάθεσή του— κι' οἱ τέσσερις ταξιδιῶτες ἀποχαιρέτησαν τὸν καλὸ ἀστυνόμο, ποὺ τοὺς ἐπρόπεμψε φιλικώτατα, εὐχόμενός τους καλὸ κατευόδιο.

Στὴν πόρτα ὁ Μάριος κοντοστάθηκε, σὰ νἄθελε ἀκόμα κάτι νὰ πῇ.

— Θέλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Μάριος ἤθελα νὰ μάθω, τώρα ποὺ βρήκαμε τὸν κλέφτη, θὰ βροῦμε καὶ τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἔκλεψε;

— Δυστυχῶς, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνόμος, δὲν εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ τὰ βροῦμε. Αὐτὰ μὴν τὰ λογαριάζεις πιά, πᾶνε!.. Εἶναι, βλέπεις, τόσος καιρὸς ἀφότου σοῦ τὰ ἔκλεψε. Δὲν μποροῦσε νὰ τἄχῃ ἀ-

«Ἡ γυναῖκα θρηνεῖ γοερὰ καὶ ξεφωνίζει μὲ ἀπελπισία». (Σελ. 282 στ. β')

κόμα ἀπάνω του, γιὰ νὰ τοῦ τὰ πάρουμε.

—Κρῖμα, ψιθύρισε ὁ Μάριος, κοιτάζοντας τὸ Μοντανή, σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε πὼς δὲν ἤθελε νὰ ξαναβρῇ τὰ χρῆματά του, παρὰ μόνο γιὰ νὰ τοῦ πληρώσῃ ἔκεῖνα ποὺ τοῦ χρωστοῦσε.

Καὶ πρόσθεσε εὔθυμα :

—Ἀδιάφορο, ἐγὼ τὸν κλέφτη μου τὸν βρῆκα. Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα πάντα πὼς θὰ τὸν βρῶ ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ὁ μικρὸς σωτήρας

Τὰ παιδιὰ κοιμήθηκαν κι' ἐκείνη τὴ νύχτα στὸ ξενοδοχεῖο—πολὺ πιὸ ἥσυχα, ἐννοεῖται ἀπὸ τὴν προηγούμενη—καὶ πρωΐ-πρωΐ ξεκίνησαν γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους.

Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατείλει λαμπρός. Τὴ νύχτα ὅμως εἶχε βρέξει, λιγώτερο στὴν πόλη καὶ περισσότερο στὴν ἐξοχή. Ἡ γῆ, φρυγμένη ἀπὸ τὶς ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ, διψασμένη, εἶχε ρουφήξει ὅλο τὸ νερό.

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ κλέφτη

Ἀλλὰ τὰ ποτάμια, μὲ τὴ ραγδαία βροχή, εἶχαν πλημμυρίσει καὶ ξεχειλίσει, καὶ τώρα ἔμοιαζαν μὲ χειμάρρους ὁρμητικούς, ποὺ κατέβαζαν πέτρες, χώματα, δοκάρια, σανίδια, κούτσουρα καὶ πνιγμένα ἀκόμα ζωντανά. Οἱ ὄχθες τους ἦταν φαγωμένες καὶ τὰ νερά τους θολά, σὰ νὰ εἶχε ἀναταράξει κανένας τὸν πυθμένα τους. Κι' ἀκριβῶς ἕνα τέτοιο πλημμυρισμένο ποτάμι ἔπρεπε τώρα νὰ περάσουν οἱ φίλοι μας.

Καθὼς στέκουνταν καὶ θαύμαζαν τὸ ἄγριο ἀλλὰ καὶ μεγαλόπρεπο θέαμα, ὁ Μάριος πρῶτος ἄκουσε ἀπὸ μακριὰ κάτι φωνές, σὰν ἀνθρώπου ποὺ, ἀπελπισμένος, γυρεύει βοήθεια.

—Ἀκοῦτε; ἔκαμε δείχνοντας στοὺς φίλους του ἕνα μέρος.

Ἐκεῖνοι ἔστησαν ταῦτιά τους πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κι' ἄκουσαν πραγματικὰ τὶς φωνὲς ποὺ δυνάμωναν ὁλοένα. Ἦταν ἕνας γήλοφος ὅπου φύτρωναν μερικὲς ἐλιές. Ὁ γήλοφος αὐτὸς ἔκρυβε ἕνα μέρος τοῦ ποταμοῦ ποὺ ἔρρεε πίσω του. Κι' ἀκριβῶς ἐκεῖ ἀπὸ πίσω ἔρχονταν οἱ φωνές.

Καὶ 'νά, προβάλλει σὲ λίγο μιὰ μικρὴ βάρκα, ποὺ ὡς ἐκείνην τὴ στιγμὴ τὴν ἔκρυβε κι' αὐτὴν ὁ γήλοφος. Καὶ μέσα στὴ βάρκα, ποὺ τὴν παρασύρει τὸ ὁρμητικὸ ποτάμι, κάθεται μιὰ γυναίκα, ποὺ ὑψώνει τὸ ἕνα της χέρι πρὸς τὸν οὐρανό, σὰ νὰ ἐπικαλεῖται τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο πιάνεται σφιχτὰ ἀπὸ τὴ βάρκα, καὶ θρηνεῖ γοερὰ καὶ ξεφωνίζει μὲ ἀπελπισία.

Γιατὶ βλέπει ἕνα μεγάλο κίνδυνο : Ἡ βάρκα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κυβερνᾷ, τρέχει ἀκράτητη πρὸς ἕνα γεφύρι ποὺ ἑνώνει τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ λίγο παρακάτω. Ἂν περάσῃ κάτω ἀπὸ τὰ τόξα του θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα καί... ἔχει ὁ Θεός. Ἂν χτυπήσῃ ὅμως σὲ κανένα ἀπὸ τὰ στηρίγματά του, θὰ ναποδογυριθῇ, κι' ὁ πνιγμὸς τῆς ἄμοιρης ἐκείνης θὰ εἶναι ἄφευκτος.

Οἱ φίλοι μας, ποὺ σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὰ εἶδαν ὅλ' αὐτά, εἶναι κατασυγκινημένοι καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάμουν. Βέβαια πρέπει νὰ προσπαθήσουν νὰ σώσουν τὴ γυναῖκα. Αὐτὸ τοὺς προστάζει ἡ καρδιά τους, αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος τους. Μὰ θὰ μπορέσουν ; Οἱ δυνάμεις τους εἶναι ἀρκετές ;

Κοιτάζουνται σὰ νὰ ρωτᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ εἶναι μόνο τρεῖς : ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαιζάνης κι' ὁ Δουμποδᾶνος. Ὁ Μάριος λείπει. Καλέ, τί ἔγινε ὁ Μάριος ;

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκοῦνε ἕνα κρότο σὰν ἐκεῖνον ποὺ κάνει ἕνα σῶμα ὅταν πέφτῃ στὸ νερό.

Γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἦρθε ὁ κρότος, καὶ βλέπουν τὸ Μάριο, ποὺ κολυμποῦσε γυμνὸς στὸ ποτάμι καὶ κυνηγοῦσε τὴ βάρκα.

—Μάριε ! φωνάζουν μ' ἕνα στόμα κι' οἱ τρεῖς.

Ὁ Μάριος δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, καθὼς παρασυρόταν ἀπὸ τὸ ρεῦμα καὶ σκεπαζόταν ἀπὸ τὰ κύματα. Σήκωσε μόνο τὸ χέρι του καὶ τοὺς ἔδειξε τὴ βάρκα.

Χωρὶς νὰ χάσουν στιγμή, ἔβγαλαν κι' οἱ τρεῖς τὰ ροῦχα τους κι' ἦταν ἕτοιμοι νὰ πέσουν κι' αὐτοὶ στὸ ποτάμι.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

Η ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Θαυμάσαμε τὰ ὡραῖα σκυριανὰ ἐπιπλα (ἡ ἀθλία ἡ Κικὴ νόμιζε πὼς ἡ Σκῦρος ὑπάγεται στὸν νομὸ Κυκλάδων), τὰ ὡραῖα λεμόνια καὶ πορτοκάλια καὶ κεράσια, τὰ περίφημα σκοπελίτικα ἀχλάδια καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία κατορθώσαμε νὰ τραβήξουμε τὶς μικρότερες ἀδελφές μου ποὺ εἶχαν ξεχαζέψει μπροστά σ' ἕνα κουκλίστικο ὑπόδειγμα σκυριανοῦ σπιτιοῦ.

Ἀπὸ τὴν Εὔβοια διὰ ξηρᾶς περάσαμε στὸν ἀντικρυνὸ νομὸ Φθιωτιδοφωκίδος, ὅπου μαζὶ μὲ τὶς περίφημες Ἀμφισιώτικες ἐλιές, τὰ ὄσπρια, τὰ καπνά, θαυμάσαμε τὸ μοναδικὸ μέλι τοῦ Παρνασσοῦ. Καθὼς μάλιστα μᾶς ἐξήγησαν, τὸ μελισσοκομεῖο ποὺ βγάζει τὸ μέλι αὐτὸ βρίσκεται ἀπάνω στὸ βουνὸ σὲ δυὸ χιλιάδες μέτρα ὕψος καὶ οἱ μέλισσες βοσκοῦν μόνο μὲ θυμάρι, μέντα, τριφύλλι καὶ ἄλλα χόρτα τοῦ βουνοῦ. Καὶ πόσο μέλι νομίζετε πὼς βγάζουν ; Τέσσερις χιλιάδες ὀκάδες στὶς ἑκατὸ χιλιάδες ! Ἀξιοθαύμαστο στ' ἀλήθεια !

Ἂς πᾶμε τώρα καὶ στὴν Αἰτωλοακαρνανία. Κι' ἐδῶ μέλι, κι' ἐδῶ κερί, κι' ἐδῶ τὰ περίφημα καπνὰ κομμένα καὶ σὲ φύλλα, ἀλλὰ καὶ κάτι καρύδια πελώρια καὶ ξυλεία πολύτιμη καὶ μαλλιὰ ποὺ τὰ θαύμασε ἡ κυρὰ Μάρθα, τόσο λεπτὰ καὶ ἁφράτα ἦταν.

Τελείως διαφορετικὰ προϊόντα μᾶς παρουσιάζει ὁ νομὸς Τρικκάλων. Ἐδῶ εἴμαστε στὸν τόπο τοῦ τυριοῦ. Τὰ προϊόντα τῆς τυροκομίας πιάνουν ὁλόκληρο τὸ περίπτερο ποὺ μοσχοβολάει σὰ νὰ εἶσαι σὲ στάνη, ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτὰ βλέπομε καὶ τὰ διάφορα «ἐργαλεῖα» τῆς τυροκομίας ! Κόσκινα καὶ καλάθια ποὺ βάζουν τὸ τυρὶ καὶ στραγγίζει, τρίφτες τυριοῦ, κάδους τοῦ βουτύρου ὅλα ἀπὸ ξύλο κέδρου καὶ ἐλάτης.

—Μόνο τὸ λαγιαρνὶ καὶ ὁ τσοπάνης λείπει, εἶπε ἡ Ἐλπίς.

Στὸ νομὸ Λαρίσσης ξαναβλέπουμε πάλι τὰ πορτοκάλλια καὶ τὰ λεμόνια, σὲ πλῆθος ποικιλίες, ἀλλὰ καὶ τὰ περίφημα σῦκα τῆς Ἀργαλαστῆς σὲ τέσσερες συσκευασίες καὶ κρασιὰ καὶ κάτι ἐλιὲς στὴν ἅλμη, μεγάλες σὰν καρύδια.

—Ξέρετε πόσες ἐλιὲς ἔρχονται στὴν ὀκᾶ, μόνο διακόσιες ! μᾶς λένε.

—Δηλαδὴ κάθε μιὰ εἶναι δυὸ δράμια, θαυμάσαμε.

Ἂς πᾶμε τώρα στὴν Πελοπόννησο. Μὰ πρὶν φθάσουμε ἡ Κικὴ βάζει μιὰ φωνή !

—Ἀ τί ὡραῖος μῦλος !

Ὄχι δὲν εἶναι μῦλος. Εἶναι τὸ περίπτερο τῶν Κυκλάδων ποὺ εἶναι χτισμένο στὸ ὑπόδειγμα ἑνὸς Μυκονιάτικου μύλου. Τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς ἐδῶ μέσα. Τὸ ἁλάτι τῆς Μήλου καὶ τὸ πιπέρι της, τὰ περίφημα Σαντορινιὰ κρασιά, τὰ λεμονοπορτοκαλλα τῆς Νάξου, ἢ τὰ λουκούμια τῆς Σύρου ποὺ οἱ ἀδερφές μου μὲ κατάφεραν καὶ τοὺς πῆρα ἕνα κουτί.

—Ἂς κάνουμε γρήγορα, κορίτσια, τοὺς ἔλεγα, ἔχουμε τόσα νὰ ἰδοῦμε.

Νὰ κι' ὁ γέρο-Μωριᾶς. Στὴν Ἀργολιδοκορινθία εἴδαμε φράπες, ντομάτες Ναυπλίου καὶ τὶς περίφημες κονσέρβες του, στὴν Ἀχαΐα εἴδαμε τὸν θρίαμβο τοῦ ἑλληνικοῦ σταφυλιοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κρασιοῦ ἀτὰ περίφημα προϊόντα «Κλάους», εἴδαμε καὶ μαρμελάδες ἀπὸ βατόμουρα καὶ τὴν ὀνομαστὴ ροδοζάχαρη τοῦ Αἰγίου ἀλλὰ καὶ σπόρους . . . ρετσινοελαδιᾶς ἡ ὁποία ποῦ νομίζεται πῶς καλλιεργεῖται ; Στὸν σχολικὸ κῆπο τῶν Σαγέϊκων ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιά ! Ἀφήνω τὶς σταφίδες καὶ τὰ λεμόνια καὶ τὰ ὄσπρια καὶ τὸ μέλι ποὺ θαυμάσαμε στὸ πλουσιώτατο αὐτὸ περίπτερο.

Στὴν Ἀρκαδία καὶ στὴ Λακωνία ἀνάμεσα στὰ κεράσια καὶ στὰ καρύδια καὶ στὰ βούτυρα μοῦ κίνησε τὴν προσοχὴ ἕνα περίεργο μηχάνημα :

—Εἶναι πιεστήριο ποὺ βγάζει τεχνητὲς κερήθρες, μᾶς ἐξήγησαν. Καὶ τὸ πιὸ ἀξιοθαύμαστο εἶναι πὼς τὸ ἔχουν κατασκευάσει παιδιὰ τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου καὶ πὼς εἶναι τελειότερο ἀπὸ πολλὰ ἄλλα.

Θέλησα νὰ φωνάξω τὶς ἀδελφές μου γιὰ νὰ τὸ ἰδοῦν καὶ αὐτές, μὰ ἐκεῖνες εἶχαν κιόλας καταβεῖ στὴ Μεσσηνία. Μόλις πρόφτασα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὰ κουκούλια καὶ στὰ πορτοκάλλια τῆς Σπάρτης καὶ στὸ περίφημο ρύζι ποὺ σπέρνεται στὰ ἀποξηραμμένα ἕλη καὶ ἀποδίδει 600 ὀκάδες τὸ στρέμμα, καθὼς καὶ στὸ μπαμπάκι ποὺ κι' αὐτὸ καλλιεργεῖται μὲ μοναδικὴ ἐπιτυχία καὶ ἔτρεξα πίσω τους γιὰ νὰ τὶς προφτάσω.

Μὰ ποῦ ἦταν ; Οὔτε στὴ Μεσσηνία τὶς βρῆκα ὅπου ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀνομάστα προϊόντα της, τὰ σῦκα, τὶς ἐλιές, τὴ σταφίδα, μποροῦσαν νὰ θαυμάσουν καὶ τὰ νέα, τὸ ρύζι της, τὸ μπαμπάκι της καὶ τὸ νῆμα ποὺ ἄρχισαν νὰ βγάζουν ἀπὸ τὰ σπάρτα, οὔτε στὸ περίπτερο τῶν Ἰονίων νήσων ἦταν ὅπου μαζὶ μὲ τὰ λάδια καὶ τ' ἄλλα προϊόντα τῆς Κερκύρας μποροῦσαν νὰ θαυμάσουν τὴν ξυλεία τῆς Κεφαλλονιᾶς καὶ τὰ συσκευασμένα της δαφνόφυλλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κάνουμε κι' ἐξαγωγή, καὶ τὶς σταφίδες τῆς Ζακύνθου καὶ τόσα ἄλλα ὡραῖα πράγματα. Ποῦ τὶς βρῆκα νομίζετε ; Στὴν Ἤπειρο, ὅηλ. τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ἑλλάδος.

—Γιὰ ἰδὲς τί πλουσία εἶναι ἡ Ἤπειρος, ποὺ ἐμεῖς τὴ νομίζαμε γιὰ φτωχότοπο, εἶπε ἡ Ἀγάπη. Κοίταξε περίφημη ξυλεία, κοίταξε σιτάρι, κοίταξε λάδι τῆς Πρεβέζης, κοίταξε μέλι σὰν κεχριμπάρι.

—Κι' αὐτὸ τὸ ἀμπελάκι τί εἶναι ; ρώτησε ἡ Λιλή, δείχνοντας κάτι κλήματα φυτρωμένα ἀνάμεσα σὲ πέτρες ποὺ στόλιζαν ἀπ' ἔξω τὸ περίπτερο.

—Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀμπέλια τῆς Λευκάδος ὅπου γίνεται τὸ περίφημο κρασί, μᾶς ἐξήγησαν. Κι' ἐπειδὴ ὁ τόπος εἶναι ὅλο πέτρες, σκάβουν κι' ἀνοίγουν λάκκους μὲς στὸ βράχο καὶ τοὺς γεμίζουν χῶμα καὶ φυτεύουν τὰ κλήματα.

—Τί θαύματα μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος ὅταν θέλῃ, εἶπε ἡ κυρὰ Μάρθα κουνώντας τὸ κεφάλι της.

Καὶ τώρα, πᾶμε στὴ Μακεδονία. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς γράψω, παιδιά μου, γιὰ τὴ Μακεδονία ποὺ θὰ χρειαζόταν ἰδιαίτερο πολυσέλιδο ἄρθρο μοναχή της καὶ πάλι νὰ μὴ φθάσῃ. Ἐμεῖς ποὺ ζοῦμε στὴν Παλαιὰ Ἑλλάδα δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε πόσους θησαυροὺς κλείνει μέσα της ἡ Μακεδονία. Καὶ ὅσοι μένετε στὴν Ἀθήνα θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῆτε τοὐλάχιστον τὴν Γεωργικὴ Ἔκθεση καὶ νὰ μείνετε περισσότερο στὰ περίπτερα τῆς Μακεδονίας γιὰ νὰ θαυμάσετε ὄχι τί παράγει τὸ ἔδαφός της ἀλλὰ τί κατορθώνει ἡ ἐπιστημονικὴ κι' ἐπιμελημένη καλλιέργεια, ἡ ἀγάπη τῆς γῆς, ἡ ἀκατάβλητη ἐπιμονὴ παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες καὶ τὶς ἀναποδιὲς ποὺ παρουσιάζονται.

Τί νὰ πρωτοθαυμάσουμε : Τὶς ἄπειρες ποικιλίες τῶν σταριῶν τῆς Θεσσαλονίκης, τὰ ὄσπρια καὶ τὰ ἀραποσίτια της, τὸ σουσάμι, τὸ σιτάρι καὶ τὰ μαλλιὰ τοῦ νομοῦ Κιλκίς, τὶς 50 ποικιλίες φασολιῶν τῆς Φλώρινας, τοὺς ροδῶνες τῆς Καστοριᾶς ποὺ παράγουν τὸ μοναδικὸ ροδέλαιο καὶ τριαντάφυλλο γλυκό, ἀλλὰ καὶ χιλιάδες ὀκάδες ροδόμελι γιατὶ μέσα στοὺς ροδῶνες εἶναι ἐγκατεστημένο μελισσοκομεῖο ; Καὶ τί νὰ ποῦμε γιὰ τὴν Κοζάνη μὲ τὶς πειραματικὲς καλλιέργειες τοῦ κρόκου δηλ. τῆς ζαφορᾶς ποὺ πουλιέται 7000 δρ. ἡ ὀκᾶ, καὶ τοῦ πυρέθρου ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνονται ὅλα τὰ ἐντομοκτόνα φάρμακα ποὺ ἂν πετύχουν θὰ γίνουν νέα πηγὴ πλούτου γιὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γιὰ τὶς Σέρρες ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σιτάρι ἐκθέτουν καὶ καπνὰ καὶ λινάρι καὶ ὄσπρια καὶ γιὰ τὴν Ἔδεσσα ποὺ μὲ τοὺς καταρράκτες της ἐργάζονται ἕνα πλῆθος ἐργοστάσια. Ἂς ἀφήσουμε πιὰ τὴν Καβάλλα μὲ τὸ στάρι της καὶ τὰ καπνά της.

—Σὰν χρυσάφι μοιάζουν, ἔκανε ἡ Ἀγάπη θαυμάζοντάς τα.

—Καὶ γεμίζουν μὲ ἀληθινὸ χρυσάφι τὸν τόπο μας, ἀπάντησε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ νομοῦ.

Καὶ ἡ Θράκη ; Ἄλλη γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Μαζὶ μὲ τὸ στάρι της, τὰ καπνά της, μᾶς παρουσιάζει τὰ ὀρυκτά της, τὴν ξυλεία τῆς Ροδόπης, τὰ μεταξωτὰ τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως.

Εἶχε νυχτώσει καὶ ἀκόμη βρισκόμαστε στὴ Βόρειο Ἑλλάδα. Ἔπρεπε πιὰ νὰ φύγουμε γιατὶ ἡ κυρία Διάπλασις θ' ἀνησυχοῦσε. Μιὰ ματιὰ μόνο ρίξαμε στὸ πλουσιώτατο περίπτερο τῆς Κρήτης, ὅπου τὸ μόνο ποὺ ἔπιασε τὸ μάτι μου ἦταν κάτι πελώρια κίτρα διατηρημένα μέσα σὲ ἅρμη. Τὶς νήσους τοῦ Αἰγαίου τὶς εἴδαμε ἀπέξω καὶ ἦρθε μόνο στὴ μύτη μας ἡ μυρουδιὰ τῶν γλυκῶν τῆς Χίου. Στὰ ἄλλα ἰδιωτικὰ περίπτερα οὔτε προφτάσαμε νὰ μποῦμε καὶ μόνο στοὺς «Τράχωνες» μπήκαμε καὶ θαυμάσαμε τὸ μοναδικὸ αὐτὸ ἀγρόκτημα γιὰ τὸ ὁποῖο ὅμως θὰ σᾶς γράψω ἰδιαίτερο ἄρθρο.

—Ἐγὼ θέλω νὰ ἰδῶ καὶ τὰ θηρία, κλασούριζε ἡ Λιλή.

—Τί νὰ τὰ κάνῃς ; Νὰ ἦταν τουλάχιστον γυμνασμένα, τῆς εἶπε ἡ Ἐλπίς.

—Ἐμεῖς ἤρθαμε νὰ ἰδοῦμε τὸν τόπο μας, ἔκανε ἡ κυρὰ Μάρθα, καὶ αὐτὸν τὸν εἴδαμε καλά. Ἔχομε ἕνα τόπο πλούσιο καὶ ὡραῖο καὶ μιὰ γῆ ποὺ ἀξίζει νὰ τὴν ἀγαπήσουμε καὶ νὰ τὴν καλλιεργήσουμε γιὰ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ δεκαπλοῦς τοὺς κόπους μας.

—Ἀπὸ πότε ἔγινες ρήτορας, κυρὰ Μάρθα ; ἀπόρησε ἡ Κική.

Μὰ εἶχε φθάσει κιόλας τὸ λεωφορεῖο. Ἡ κυρὰ Μάρθα ἀνέβηκε καὶ δὲν τῆς ἀπάντησε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Υ. Γ. Εἴχαμε καὶ τὰ τυχερά μας ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τῆς ἐκθέσεως. Ἡ ἑταιρεία «Ζόμκο» τῆς Κορίνθου μᾶς προσέφερε ἕνα πακέτο μακαρόνια ποὺ τὰ βράσαμε τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἦταν νοστιμώτατα, στὸ περίπτερο τῆς Ἠπείρου μᾶς ἔδωσαν κάτι περίφημα πορτοκάλλια τῆς Ἄρτας, ἄλλος μᾶς ἔδωσε ἕνα πακέτο κοκκινοπίπερο καὶ τέλος στοὺς «Τράχωνες» μᾶς τράταραν θαυμάσια παγωτὰ μέσα σὲ χαρτονένια φορμάκια. Ἔτσι βγάλαμε ὄχι μόνο τοῦτο τὸ ἄρθρο ἀλλὰ καὶ τὸ φαΐ μας.

Ὁ ἴδιος

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΑ΄.

—Ἕνα σχοινὶ! φώναξε ἡ Σεινάμενη· νὰ τοῦ πετάξουμε ἕνα σχοινὶ νὰ πιαστῇ καὶ νὰ τὸν τραβήξουμε ὅλοι!

— Ναί, ναί! ἐλᾶτε, γρήγορα, καὶ πάγωσα! ξεφώνιζε ὁ Γκρινιάρης.

Βρέθηκε καὶ τὸ σχοινί. Τὸ ἔπιασε ἡ Σεινάμενη καὶ τὸ πέταξε στὸ βάλτο. Ὁ Γκρινιάρης ἅρπαξε τὴν ἄλλη ἄκρη μὲ τὰ πόδια του καὶ μὲ τὸ στόμα του.

— Στάσου! τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι· νὰ τὸ πιάσουμε πρῶτα ὅλοι, νὰ σὲ τραβήξουμε καλά.

Ὁ χοῖρος ὅμως πιασμένος τώρα ἀπ' τὸ σχοινί, ἄρχισε νὰ γριστρᾶ στὸν πάγο πρὶν τὸ πιάσουν κι' οἱ ἄλλοι. Ἔτσι κατάφερε νὰ παρασύρῃ τὴ Σεινάμενη τὴ μόνη ποὺ κρατοῦσε μέσα στὸν παγωμένο βάλτο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούσθηκε ἕνα δυνατὸ κράκ. Ὁ πάγος ἔσπασε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Γκρινιάρη ποὺ βρέθηκε μέσα στὸ νερό. Εὐτυχῶς ἤξερε κολύμπι καλύτερ' ἀπὸ παγοδρομία. Καὶ πότε κολυμπώντας, πότε πατώντας στὰ συντρίμια τοῦ πάγου κατάφερε νὰ βγῇ... χωρὶς νὰ παγώσῃ. Ὅσο γιὰ τὴν πάπια, αὐτὴ ἔμεινε νὰ κάμῃ τὸ μπάνιο της. Κι' ἦταν τόσο εὐτυχισμένη ποὺ ξαναβρῆκε τὸ ἀγαπημένο της νερό!..

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΔΙΠΡΑΚΤΗ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅλοι, *σηκώνονται πάνω.* — Μάλιστα, μάλιστα...

Μιχάλης.—Ἀ! Δὲ σᾶς χρειάζομαι. Εἶναι ἕνα πολὺ ἁπλὸ πείραμα, ἀλλὰ πολὺ ὡραῖο. Σταθῆτε. (*Ξύνει τὸ κεφάλι του*). Ἄ, νά. Τὸ παραβάν! Θὰ τὸ βάλουμε στὴ μέση καὶ θὰ χωρίσουμε τὴν κάμαρα στὰ δυό.

Κωστάκης.—Εὔκολο.

Κική, *τρέχει, πιάνει τὸ παραβάν.*

Κωστάκης.—Ὄχι, ὄχι τὰ κορίτσια στὶς δουλιές. Τ' ἀγόρια. Ἔτσι λέει ὁ Μπαμπάς. Ἔλα, Μιχάλη...

Μιχ. καὶ Κωστ., *τοποθετοῦν τὸ παραβὰν ἔτσι, ὥστε ἡ σκηνὴ νὰ χωρίζεται σὲ δυὸ καὶ ἀπὸ τὴν πλατεῖα νὰ φαίνονται τώρα καὶ τὰ δυὸ μέρη τῆς σκηνῆς.*

Ἄννα.—Τώρα;

Μιχάλης.—Τώρα ἐσεῖς θὰ καθήσετε δῶ, ὅλοι σας, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τῆς κάμαρας. Σὲ καρέκλες. Ἐγὼ ἐδῶ. Μόνος μου. Χωρὶς νὰ κουνήσω τὰ χέρια μου, ἡ πάστα θὰ κοπῇ σέ... πόσοι εἴσαστε; Τέσσερις. Λοιπὸν θὰ κοπῇ σὲ τέσσερα κομμάτια καὶ θἄρθῃ στὸ στόμα σας. Χωρὶς ἐγὼ νὰ κουνήσω τὰ χέρια μου.

Παῦλος.—Ἀλήθεια;

Κική.—Τί περίεργο!

Κωστάκης.—Ναί, ναί. Πολὺ περίεργα πράματα γίνονται μὲ τὰ πειράματα. Ὁ Μπαμπᾶς πόσα μοῦ ἔχει κάνει... Αὐτὸ ὅμως ποτέ.

Μιχάλης. — Ἔλᾶτε γρήγορα. Μπρός! Καθῆστε.

Ὅλοι, *κάθουνται.*

Μιχάλης, *σιάχνει τὸ παραβάν.*—Νὰ ἀπὸ δῶ ἀπὸ τὴ χαραμάδα θὰ περάσει τὸ γλυκό. Λοιπόν. Προσοχή. Ἔ;

Κωστάκης.— Προσέχουμε. Προσέχουμε. Αἴντε. Ἔχω μεγάλη ἀνυπομονησία.

Μιχάλης.—Μὰ ὄχι ἔτσι. Νἄχετε ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Γιατὶ ἡ πάστα θἄρθει ἴσια στὸ στόμα. Μὲ τὸ στόμα κλειστὸ θὰ πασαλειφτῆτε.

Κική.—Ἀ! Καλὰ μᾶς τὸ εἶπες. (*Ἀνοίγει τὸ στόμα της*).

Παῦλος.—Ἐγὼ θὰ τ' ἀνοίξω ὅσο μπορῶ νὰ χωρέσει τὸ κομμάτι (*ἀνοίγει τὸ στόμα*).

Ἄννα, *ἀνοίγει τὸ στόμα της.*

Κωστάκης. — Μετὰ νὰ μᾶς ἐξηγήσεις πῶς γίνεται. Ὁ μπαμπᾶς ἐξηγεῖ.

Μιχάλης.—Ὡραῖα. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Προσοχή. Μὴν τὸ κλείνετε τὸ στόμα. Τὰ μάτια στὴ χαραμάδα.

Ὅλοι, *νεύουν «καλά».*

(*Ὁ Μιχάλης ποὺ βρίσκεται ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ παραβὰν καὶ δὲ φαίνεται ἀπὸ τὰ παιδιά, ἁρπάζει τὸ παστιτσάκι, τὸ τρώει λαίμαργα. Οἱ ἄλλοι περιμένουν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὁ Μιχάλης, μετά, δὲν ξέρει τί νὰ κάνει. Σκριφογυρίζει, τέλος χώνεται κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Οἱ ἄλλοι περιμένουν πάντα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Σιγά, σιγὰ ἀρχίζεται ὁ ἕνας νὰ ρίχνει ματιὲς στὸν ἄλλο, πάντα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.*)

Ἄννα, *χάνει τὴν ὑπομονή της. Πάντα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια στὴ χαραμάδα, σπρώχνει μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸν Κωστάκη καὶ μὲ τὸ ἄλλο κάνει νόημα, σὰν νὰ ρωτᾶ τί γίνεται;*

Κωστάκης, *πάντα στὴν ἴδια στάση, σηκώνει τοὺς ὤμους σὰν νὰ λέει δὲν ξέρω.*

Κική, *πάντα στὴν ἴδια στάση, κουνᾶ καὶ τὰ δύο χέρια, σὰ νὰ ρωτᾶ.*

Παῦλος, *Ἀκίνητος μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια στὴ χαραμάδα λέει, χωρὶς νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του.*

—Μὰ πότε θἄρθῃ στὸ στόμα μου τὸ γλυκό;

Ἄννα, *σηκώνεται πάνω μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.*

Κική, *ἐπίσης.*

Ἄννα, *νεύει στὸν Κωστάκη, ὅτι θὰ πάει νὰ δῇ.*

Κωστάκης, *τῆς νεύει νὰ πάει.*

Ἄννα, *πηγαίνει.*

Κική, *τὴν ἀκολουθεῖ.*

Ἄννα, *μὲ τὴν πρώτη ματιά, βλέπει τὸν Μιχάλη κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.*—Ἔ; Τί γυρεύεις ἐδῶ;

Κική.— Πώ! πώ! Ἔφαγε τὸ γλυκό!

Ἄννα.—Πώ! Πώ! Τί λαίμαργος εἶσαι, καϋμένε. Δὲν ντρέπεσαι; (*περιφρονητικά*).

Μιχάλης, *γελᾶ ψεύτικα.*— Χά, χά, χά. Σᾶς γέλασα! Σᾶς γέλασα!

Κωστάκης, *πλησιάζει.*—Ἄ, ἔτσι; Μᾶς γέλασες; Αὐτὸ ξέρεις πῶς λέγεται; Ἀπάτη. Ἔτσι λέει ὁ Μπαμπάς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΡΕΙΝ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὡς τὴ στιγμὴ αὐτὴν ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ μιλοῦσε ἐλεύθερα, φλογισμένος ἀπὸ τὸ πάθος ποὺ τὸν ζωντάνευε ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Μὰ ἡ ἔξαψη αὐτὴ δὲν κράτησε πολύ· τὸ ἀφόρητο κρύο ποὺ ἔκανε ἐπάνω σὲ τούτη τὴν ταράτσα τοῦ ἔφερε πάλι βήχα δυνατὸ καὶ φτέρνισμα. Στὸ τέλος ὁ δυστυχισμένος, μὴν ἀντέχοντας πιὰ ἔβαλε τὸ χέρι στὸ λαιμό του κάνοντας νόημα πῶς ἔσκασε.

— Σὲ παρακαλῶ, πατέρα, ἂς γυρίσουμε πίσω, εἶπε ἡ Καίτη.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἐρρίκας δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ τηλεσκόπιο, ἀποθαυμάζοντας τώρα τὸν Φόβο ποὺ ξεπρόβαλε ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα, ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα γύρισε καὶ τὸν ρώτησε:

— Θὰ μπορέσετε, κύριε, νὰ βρῆτε μόνος σας τὸν δρόμο σας; Δὲν εἶναι ριψοκίνδυνο νὰ σᾶς ἀφήσουμε ἐδῶ;

Ὁ Ἐρρίκος στράφηκε μὲ βία· δὲν εἶχε καλοκαταλάβει τὰ λόγια τῆς νέας, μὰ βλέποντάς την πῶς ἔφευγε ἑτοιμάσθηκε ἀδίστακτα κι' αὐτὸς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Οἱ πέντε φίλοι μας κατέβηκαν πρῶτα στὴν αἴθουσα γιὰ τὴν ὁποία εἶχε κάνει λόγο ὁ καθηγητὴς καὶ ὅπου θὰ γίνονταν οἱ προβολὲς τοῦ τηλεσκοπίου. Ὁ Βαρνάβας, ποὺ δὲν καταλάβαινε καὶ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὰ διάφορα προβλήματα τῆς ὀπτικῆς ποὺ ἐξηγοῦσε ὁ καθηγητὴς στοὺς δύο νέους, περιεργαζόταν τὴν αἴθουσα. Ἡ περιέργειά του εἶχε κεντρισθεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ κάτι πηγάδια ὁλοστρόγγυλα, στενὰ τόσο ὥστε μόλις νὰ χωράῃ ἕνας ἄνθρωπος. Παρόμοια πηγάδια εἶχε ἰδεῖ καὶ ἐπάνω στὴν ταράτσα. Ἦταν βαθύτατα καὶ χάνονταν στὸ σκοτάδι, τόσο ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἀπὸ ψηλὰ πόσο ἦταν τὸ βάθος τους.

Μόλις βρέθηκε σὲ κλειστὸ χῶρο ὁ καθηγητὴς μπόρεσε ν' ἀναπνεύσῃ.

— Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀνελκυστῆρες, τὰ «λίφτ» τῶν Ἀρείων εἶπε, σὰν παρατήρησε τί εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ τοῦ Βαρνάβα.

— Αὐτοὶ θὰ ἦταν ὅμως ἀνελκυστῆρες γιὰ ἕνα πρόσωπο μονάχα, εἶπε ὁ Ἀνδρέας, γιατὶ οἱ καμπίνες ποὺ θὰ περνοῦσαν ἀπὸ δῶ μέσα θὰ ἦταν πολὺ μικρές.

— Ἀδδὲν εἶχε καμπίνες, ἀαψούτ! ἔκανε ὁ καθηγητὴς μ' ἕνα δυνατὸ φτέρνισμα. Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ... ἀαψούτ... πολὺ ἁπλούστερο.

— Πατέρα, πατέρα, μὴ μιλᾶς. Ἔλα, πᾶμε γρήγορα στὸ σπίτι. Οἱ κύριοι ἂς ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ περιμένουν λίγα λεπτὰ ἀκόμη τὶς ἐξηγήσεις σου.

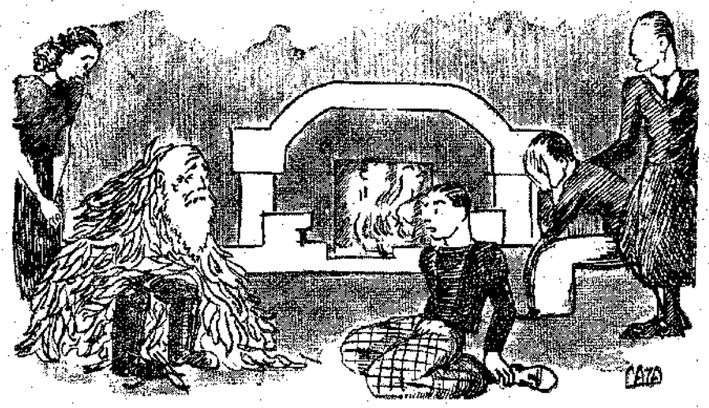

Ὅταν βρέθηκε καθισμένος κοντὰ στὴ φωτιά, ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἄρχισε πάλι νὰ μιλάῃ. (Σελ. 285, στ. γ')

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια, ἀπὸ τοὺς γκρεμισμένους τοίχους, ἀπὸ τοὺς βουλιαγμένους δρόμους ἔφθασαν μὲ κόπο καὶ δυσκολίες στὴν κατοικία τους.

Συνεθισμένος τώρα πιὰ κάπως σ' αὐτὲς τὶς δυσκολίες ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀκολουθοῦσε πιὰ τυφλὰ σὰν αὐτόματο τὸν καθηγητὴ καὶ τὴν κόρη του. Ἡ ἐμφυτή του περιέργεια τὸν ἔκανε νὰ χασομεράῃ πότε-πότε ἢ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα κάτι ποὺ τοῦ κινοῦσε τὴν προσοχὴ καὶ ἔτρεχε νὰ φθάσῃ τοὺς ἄλλους μόνον ὅταν ἄκουγε τὸν κρότο ἀπὸ τὰ βήματά τους νὰ χάνονται στὴν ἀπόσταση.

— Δὲν βλέπω, εἶπε, οὔτε ἴχνος καμινάδας πουθενά, σὲ κανένα κτίριο. Ἦταν τὸ κλίμα ἀλλοιώτικο ὅταν κατοικοῦσαν οἱ Ἄρειοι αὐτὸ τὸν πλανήτη ἢ τὰ πλάσματα αὐτὰ εἶχαν τέτοια σωματικὴ διάπλαση ὥστε νὰ μὴν ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ κρύο;

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε νὰ κάνετε τὶς ἐρωτήσεις σας ὅταν φθάσουμε στὸ σπίτι, ἀπάντησε ἡ Καίτη μὲ κάποια ἀνυπομονησία.

Ὁ Ἀνδρέας ντροπιασμένος ἔσκυψε τὸ κεφάλι, μὰ ὁ Ἐρρίκος κοντοστάθηκε καὶ θαύμαζε τὴ νέα.

Ὅταν βρέθηκε ξανὰ καθισμένος στὴ γωνιά του, κοντὰ στὴ φωτιὰ ποὺ εἶχε πάλι ἀνάψει ἡ Καίτη μὲ τὴ βοήθεια τῶν φίλων της, ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἄρχισε πάλι νὰ μιλάῃ χωρὶς νὰ τὸν ἔχει ρωτήσει κανείς.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα οἱ ἀνελκυστῆρες, εἶπε: Τὶς ὀνομάζουμε ἀνελκυστῆρες αὐτὲς τὶς τρύπες, ἀλλὰ δὲν ἦταν. Τὸ σῶμα τῶν Ἀρείων, ὅπως καὶ τὸ δικό μας, ἦταν καλὸς ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ εἶχε μαγνητισμὸ μέσα του. Τὴ σωματική τους αὐτὴν ἰδιότητα οἱ Ἄρειοι τὴν χρησιμοποιοῦσαν πολὺ γιὰ τὶς μετακινήσεις τους. Γιὰ νὰ ἀνέβουν στὰ ἐπάνω πατώματα ἢ στὶς ταράτσες τῶν σπιτιῶν τους δὲν χρειάζονταν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μποῦν μέσα στὰ πηγάδια ἐκεῖνα ποὺ εἴδαμε. Σ' ὅλο τὸ ὕψος τῶν πηγαδιῶν, ἀπὸ ἀπόσταση σὲ ἀπόσταση ἦταν βαλμένοι μαγνῆτες ποὺ τοὺς τραβοῦσαν ὁλόενα καὶ πιὸ ψηλότερα καὶ ἔτσι τοὺς ἀνέβαζαν ἀκοπα ἐπάνω.

«Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο, τοῦ ἂν οἱ Ἄρειοι εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τεχνητὴ θέρμανση τὸ χειμῶνα, μοῦ φαίνεται πῶς καὶ σ' αὐτοὺς εἶχε παρουσιαστεῖ τὸ ἴδιο πρόβλημα ὅπως καὶ σὲ μᾶς. Στὰ ἐξερευνητικὰ ταξίδια ποὺ κάναμε μὲ τὴν κόρη μου συναντήσαμε πολλὰ φτωχικὰ καλύβια καὶ σπίτια ποὺ εἶχαν κτισθεῖ σ' ἐποχὴ παλαιότερη ἀπ' ὅ,τι τὰ γιγάντια αὐτὰ κτίρια καὶ ποὺ εἶχαν καμινάδες, στὸ ἴδιο σχέδιο, ἐπάνω-κάτω καμωμένες μὲ τὶς καμινάδες τῶν δικῶν μας σπιτιῶν, τῆς Γῆς.

«Στὰ τελευταῖα ὅμως χρόνια οἱ Ἄρειοι εἶχαν καταφέρει νὰ συγκεντρώσουν τὴν θερμότητα σὲ περιωρισμένους χώρους, νὰ τὴν κάνουν «κονσέρβα» σὰν νὰ ποῦμε, ὅπως ἐκάναμε ἐμεῖς γιὰ τὸν ἦχο. Εἶχαν λοιπὸν τὴ θερμότητα συμπυκνωμένη μέσα σὲ μικρὰ κουτιά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἔξω ἔχει δύσει ὁ ἥλιος
Κι' ἡ Λιλίκα εἶναι μόνη
Καθισμένη σέ μιά καρέκλα
Στ' ὁλοσκότεινο σαλόνι.

Ἔξαφνα ἐκεῖ ποὺ εἶναι
Βυθισμένη στά ὄνειρά της
Ἤχους ἀπ' τὸ πιάνο ἀκούει
Ὅπου βρίσκεται κοντά της.

«Ὦ! Θεέ μου» συλλογιέται
Καὶ πετάγεται ἀπάνω,
«Ἐδῶ δά, κανεὶς δὲν εἶναι
Μοναχὸ παίζει τὸ πιάνο;»

Ἡ καρδιά της πάει νὰ σπάση,
Τὰ ποδάρια της λυγίζουν
Καὶ μέσ' τὸ σκοτάδι βλέπει
Δύο μάτια νὰ γιαλίζουν.

Τότε ἔρχεται στὸ νοῦ της
Μιὰ ἰδέα φοβερή,
Κάποιο φάντασμα πῶς θἆναι,
Κι' εὐθὺς μπήγει τὴ φωνή.

Τρέχει ἀμέσως πρὸς τὴν πόρτα
Τὴν ἀνοίγει καὶ φωνάζει:
«Ἀχ! μανοῦλα μου, βοήθεια
Ἕνα φάντασμα μὲ σφάζει».

Κ' ἡ μητέρα ἡ καϋμένη
Ποὺ δουλειὰ στὸ τζάκι ἔχει
Παρατᾶ τὴν κατσαρόλα
Καὶ μέσ' στὸ σαλόνι τρέχει.

Σὰν τὸ ἠλεκτρικὸ ἀνάβει
Κι' ὅλα φῶς τὰ πλημμυρίζει
Εἰς τὸ ἀνοιχτὸ τὸ πιάνο
Βλέπει κάτι νὰ μαυρίζη.

Εἶναι τῆς Λιλῆς ὁ γάτος
Ποὺ κοιτάζει μ' ἀπορία
Σὰν νὰ λέγ: «Μὰ γιὰ μένα
Γίνετ' ὅλη ἡ φασαρία;

Ἐπειδὴ—γιὰ νὰ μὴ φύγω—
Μοῦχαν κλείσει τὴν πορτίτσα
Ἤρθα πάνω εἰς τὰ πλήκτρα
Γιὰ νὰ κάνω μιὰ... βολτίτσα».

Δορελιάϊ [Γ]

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Ἀγαπητή μου φίλη,

Προχτὲς στὴ γειτονιά μας ἔγινε μεγάλη φασαρία. Καθόμουνα, ποὺ λές, στὸ παράθυρο καὶ προσπαθοῦσα νὰ διαβάσω διαγωνισμό, μᾶλλον ἔπειθα τὸν ἑαυτό μου ὅτι διάβαζα, γιὰ νἄχω κάπως πιὸ ἥσυχη τὴ συνείδησή μου. Ἐαφνικὰ ἀκούω φωνές, ποδοβολητὸ καὶ βλέπω ὁλάκερη τὴ γειτονιὰ νὰ τρέχη κάπου ποῦ.

Σηκώθηκα κι' ἐγώ, καὶ ἄϊντε, κατρακυλῶ τὴ σκάλα, χτυπῶ τὶς πόρτες καὶ τρέχω ἀπὸ πίσω. Μὲ μιᾶς ξέχασα τὸ διαγωνισμὸ καὶ τὰ βάσανα.

Ξανάζωντάνεψα!

Πρέπει νὰ σοῦ θυμήσω, ὅτι ἡ συνοικία μας εἶναι σχεδὸν ἔξοχή. Τὰ σπίτια σκορπισμένα πέρα δῶθε, δένδρα σὲ πιὸ ἀκατάλληλες θέσεις, ἀγριόχορτα στοὺς δρόμους.

Τὴν κλείνουν ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ἡ γραμμὴ τοῦ τράϊν, ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ θάλασσα.

Λοιπόν, σοῦ λέγω, τρέχω καὶ γώ, τοὺς φτάνω καὶ ρωτῶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο, τί ἔγινε. Οὔ, ἔσκασα νὰ ρωτάω, πουθενὰ δὲ μοῦ ἐξηγοῦσαν, ὅταν βλέπω τὴ Φρόσω, τὴν ὑπηρέτριά μας.

Αὐτὴ μοῦ ἀπάντησε κάπως λογικά:

—Ἔφυγε τὸ καναρίνι τῆς Γερμανίδας, (αὐτὴ ξέρεις ποὺ κάθεται ἀπέναντί μας). Τάφισε ἀνοιχτὸ τὸ κλουβὶ ἡ Κατίνα καὶ φοβᾶται τώρα τὴν κυρά της. Δές, κλαίει τὸ κακόμοιρο.

—Καὶ τί θέτε νὰ κάνετε δῶ πέρα;

—Θὰ τὸ πιάσουμε, ὅπως προχτὲς τῆς κυρὰ Μαρίας.

Γύρισα καὶ κοίταξα τὸ δέντρο ὅπου βρισκόταν τὸ καναρίνι. Ἦταν ἕνα ψηλό, κατοχροντιάτικο πεῦκο μὲ λεῖο κορμό. Καὶ κεῖ πάνω κιαθόταν τὸ μικρὸ καναρινάκι, ποὺ γιὰ τὸ χαμό του ἔχυνε μαῦρα δάκρυα ἡ Κατίνα, καὶ κελαϊδοῦσε.

—Ἀνέβα σύ, Γιάννη, φώναξε μιὰ κυρία στὸ μεροδουλευτή της.

—Ἀνέβα σύ, κυρά μου. Δὲν πάω νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου, γιὰ ἕνα παλιοκαναρίνι. Γιὰ δὲς ἴσιο ποὺ εἶναι τὸ δέντρο. Μήτε γάτα δὲ σκαρφαλώνει καὶ σὺ λὲς ν' ἀνέβω ἐγώ!

—Νὰ ρίξουμε λίγο νερό, λέει ἡ κυρὰ Ἄννα, νὰ βραχοῦνε τὰ φτερά του νὰ πέση.

—Δὲν μποροῦμε, τῆς φώναξαν, εἶναι πολὺ ψηλά.

Τέλος ἤρθε τρεχάτος ὁ ἀδελφὸς τῆς Ζωῆς.

—Ποῦ εἶναι, ποῦ εἶναι φώναξε, καὶ σὰν τοῦ δείξανε στάθηκε ἀποθαρρημένος. Ὁ κορμὸς εἶναι πολὺ λεῖος. Σήκωσε ὅμως μιὰ πέτρα καὶ τὴν ἐπέταξε στὸ δένδρο. Ἡ πέτρα διέγραψε μιὰ καμπύλη καὶ χτύπησε μὲ ὁρμὴ σ' ἕνα κλαρί.

Οἱ πέτρες πέφτουνε τώρα βροχή, κομμὰ ὅμως εὐτυχῶς δὲ χτύπησε τὸ καναρίνι ποῦ ἀπ' τὸ φόβο του σώπασε.

Τώρα, νά, ἁρπάζει κι' ὁ Γιάννης μιὰ πέτρα, τὴν πετᾶ ψηλὰ ποὺ μόλις φαίνεται καὶ ἀγγίζει τὸ κακόμοιρο τὸ καναρίνι, κι' αὐτὸ ὅπου φύγει φύγει.

—Ποῦ πάει; τὸ εἶδες; φωνάζουν ὅλοι καὶ τρέχουν.

Φτάσαμε στὶς καλαμιές.

—Ἐκεῖ κρύφτηκε, λέει ἡ Ἐλένη.

—Φέρε λίγο νερό, Ἐλενίτσα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ νερὸ βρίσκεται ἐδῶ καὶ ἡ κυρὰ Ἄννα μπαίνει γενναία στὰ καλάμια.

—Ποῦντο καλέ, γιὰ στάσου, ἀκόμη νερό, Ἐλενίτσα, ἀκοῦμε τὴ φωνή της. Καὶ τέλος θριαμβευτικά: Τόπιασα!

Καὶ παρουσιάζεται, κόκκινη, τσαλακωμένη κρατῶντας στὰ χέρια μιὰ κίτρινι μπαλίτσα: τὸ καναρίνι.

Ἡ Κατίνα τῆς τ' ἄρπαξε ἀπ' τὰ χέρια καὶ τὸ γέμισε κλαίοντας μὲ φιλιά.

Ἦταν κωμωδία νὰ τὴ βλέπεις.

Ἀφοῦ ἔφυγε, φύγανε καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἀνέβηκα καὶ γὼ στὸ διαγωνισμό μου.

Σ' ἀφίνω τώρα, χρυσή μου, γιατὶ ἔχω νὰ μελετήσω... γιὰ ἕναν ἄλλο διαγωνισμό.

Μὲ ἀγάπη

Ἄνθος τοῦ Μαΐου [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κάποιος φίλος του λέγει στὸν *Γελαστὸ Ὑπολοχαγό*:

— Βλέπεις αὐτὸν ποὺ ἔρχεται· πές του ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ.

Κι' ὁ *Γελαστὸς Ὑπολοχαγός*:

— Μπᾶ καὶ δὲν τοῦ τὸ λές μόνος σου, καϋμένε!..

Σαρπηδὼν

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Κοινοὶ ὅροι: —Θὰ προκηρύξω, ἀρχίζοντας ἀπὸ σήμερα, μιὰ σειρὰ Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν γιὰ τὸ Καλοκαίρι. Σ' αὐτοὺς μποροῦν νὰ λάβουν μέρος *δωρεὰν* ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο γιὰ τὸ 1937, μὲ πληρωμὴ 3 δραχμῶν (σὲ γραμματόσημο) γιὰ κάθε ἀπάντηση οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομητὲς ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν, καὶ δραχμῶν 5 οἱ ἀγοραστὲς ἢ ἁπλοὶ ἀναγνῶστες.

Κάθε ἀπάντηση πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη καθαρὰ σὲ χωριστὸ χαρτί, μὲ τὸν τίτλο «Ἀπάντηση στὸν τάδε Διαγωνισμὸ» καὶ μὲ τὸνομα, τὸ ψευδώνυμο (ἂν ἔχῃ), τὴν ἡλικία καὶ τὴ διαμονὴ τοῦ διαγωνιζομένου. Ἡ προθεσμία γιὰ ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς εἶναι *ὡς τὸ τέλος Σεπτεμβρίου 1937*. Καθένας μπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος *μόνο σ' ὅσους Διαγωνισμοὺς θέλει*. Καὶ νὰ στείλῃ τὶς ἀπαντήσεις του ἢ μιὰ - μιά, ὅσο τὶς κάνει, ἢ ὅλες μαζὶ στὸ τέλος τῆς προθεσμίας.

1. *Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας*

Θέμα: Ἐν' ἀγροτικὸ ἢ χωριάτικο σπίτι ἑλληνικὸ (μὰ καὶ ξένο, ἂν ὁ διαγωνιζόμενος μένῃ στὸ ἐξωτερικό)· Μιὰ μόνο φωτογραφία (δυὸ ἢ τρεῖς ἂν τὸ ἴδιο σπίτι παρασταίνεται ἀπὸ διάφορες ὄψεις) οἱουδήποτε μεγέθους, φθάνει νὰ εἶναι καθαρή, ζωηρή, γιὰ νὰ τὴν ξαναφωτογραφήσω πρὸς δημοσίευση.

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι κολλημένη σ' ἕνα φύλλο κοινὸ χαρτί. Ἀπὸ πάνω νὰ εἶναι γραμμένα οἱ τίτλοι «Ἀπάντηση στὸ Διαγωνισμὸ Φωτογραφίας τοῦ δεῖνα κτλ.», κι' ἀπὸ κάτω μιὰ σύντομη ἔκθεση — ἀπὸ 30 τὸ πολὺ ἀράδες σὰν αὐτὲς — ποὺ νὰ λέῃ *ποῦ βρίσκεται* τὸ φωτογραφούμενο σπίτι, καὶ νὰ κάνῃ τὴν περιγραφὴ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ σπιτιοῦ καθὼς καὶ τοῦ ὁλόγυρα τοπείου (τῆς περιοχῆς). Ἡ ἔκθεση αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸ καλογραμμένη, λογοτεχνική, γιατὶ θὰ δημοσιευθῇ μαζὶ μὲ τὴ φωτογραφία, ἂν τυχὸν βραβευθῇ. (Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι μιὰ καλὴ φωτογραφία δὲν μπορεῖ νὰ βραβευθῇ καὶ χωρὶς νὰ εἶναι τόσο καλὴ ἡ ἔκθεση ποὺ θὰ τὴ συνοδεύῃ. Οὔτε μιὰ κακὴ φωτογραφία θὰ βραβευθῇ ποτέ, ἐπειδὴ θὰ εἶναι καλὴ ἡ ἔκθεση. Ὁ Διαγωνισμὸς εἶναι φωτογραφικὸς κι' ὄχι λογοτεχνικός).

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, κοινοὺς γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς Διαγωνισμούς, τοὺς βλέπετε στὴν ἀρχή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 6 Ἰουλίου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9-20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μοῦ γράφουν, δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ἀπάντηση—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, μὲ ξέθωρο μελάνι γραμμένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης δὲν δέχουμαι γράμματα ποὺ δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέπει νὰ πληρώσω ὅ,τι λείπει διπλό. Νὰ τὰ ζυγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημο ποὺ χρειάζεται.

Καθὼς σᾶς ὑποσχέθηκα, ἀπὸ σήμερα ἀρχίζω τὶς προκηρύξεις Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸν πρῶτο, ποὺ εἶναι Φωτογραφίας, θὰ τὸν διαδεχθοῦν Μικρῶν Μυστικῶν, Στίξεως, Λευκῶν Λέξεων, κλπ. κι' ἕνας λογοτεχνικός, Ποιήματος ἢ Διηγήματος. Πέντε ἢ ἕξη Διαγωνισμοὶ εἶναι πολὺ ἀρκετοὶ γιὰ ἕνα καλοκαίρι. Στὸ μεταξύ, ἢ λίγο ἀργότερα, θὰ προκηρύξω καὶ τὸ νέο Πένταθλο.

Στὴν ἀρίθμηση τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου ἔγιναν μερικὰ τυπογραφικὰ λάθη. Ὁ πρῶτος Λεξίγραφος ἔχει ἀριθμὸ 467, ἀντὶ *367*. Ἐπίσης οἱ Λογοπαικτικὲς Ἐρωτήσεις ἔχουν ἀριθμοὺς 272—376, ἐνῷ ὁ πρῶτος πρέπει νὰ εἶναι *372*. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ διορθώσετε.

Γιὰ τὰ Διαπλασόπουλα, ἔχω στὸ γραφεῖο μου ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου τῆς *Μαρίας Φαλαγκᾶ* «Μέσ' στὴν ὁμίχλη», πρὸς *δραχμὲς 40*, (ἀντὶ 50, ποὺ εἶναι ἡ τιμή του γιὰ τοὺς ἄλλους). Καὶ μὲ τὰ ταχυδρομικά, δρ. 47 διὰ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ 53 διὰ τὸ ἐξωτερικό.

Δρομέα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνέκρινα. Βέβαια θὰ εἶναι κι' ἡ προτίμησή σου ἀφοῦ τὸ ἔγραφες πρῶτο στὰ προτεινόμενα. Χαίρω πολὺ ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ μυθιστορήματά μου καὶ ποὺ ἀποφάσισες νὰ λαβαίνῃς μέρος στοὺς διαγωνισμούς μου. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ὅλα ὅσα μοῦ γράφεις μὲ ἐνδιαφέρουν, *Μερσεντές*, καὶ σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ εἶσαι ἐκτενής, ἀνοιχτόκαρδη, εἰλικρινής, καὶ νὰ μοῦ ἐμπιστεύσαι ὅ,τι σοῦ κάνει χαρά, λύπη ἢ ἀπορία. Χαίρω πολὺ ποὺ ἔχεις ἕνα τόσο καλὸ κι' ἀγαπημένο ἀδελφό. Καλὰ σοῦ εἶπε πῶς δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι γιὰ τόσο μικρὰ πράγματα, ἄλλωστε δὲν πιστεύω νὰ «περιφρόνησαν» τὸν διαγωνισμό σου τὰ Διαπλασόπουλα. Ἡ ἐποχὴ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἔλαβες λίγες ἀπαντήσεις κι' ἐλπίζω, τώρα ποὺ τελείωσαν τὰ σχολεῖα, νὰ λάβῃς πολλές. Δὲν ἤξερες τί νὰ πῇς στὸν κ. Φαίδωνα; ἂν τοῦ παρουσιαζόσουν; Μὰ ἁπλούστατα: «Εἶμαι Διαπλασοπούλα, ἡ *Μερσεντές*, κι' ἤλθα νὰ σᾶς γνωρίσω». Κι' ἡ συνομιλία θἄρχιζε μιὰ χαρά. Πραγματικῶς, τὸ νέο Θέατρο Κοτσοπούλη ἔχει ὅλ' αὐτὰ τὰ προτερήματα, καὶ τἀπαριθμεῖς τόσο καλά, ὥστε σκέφθηκα νὰ τῆς στείλω τὴ σελίδα ἐκείνη ἀπὸ τὸ γράμμα σου, ποὺ θὰ τῆς ἔκανε μεγάλη χαρὰ νὰ τὴ διαβάσῃ. Δὲν πιστεύω νἄχῃς ἀντίρρηση.

Χαίρω πολύ, *Σίλλερ*, καὶ γιὰ τὴν ἀγγραφή σου καὶ γιὰ τὴν ἴδρυση αὐτῆς τῆς «Συντροφιᾶς», ὅλο ἀπὸ Διαπλασόπουλα, ποὺ ἀνέλαβες τὴν προεδρεία της. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τῶν φωνδωνύμων κτλ. Τῆς εὔχομαι νἀναδειχθῇ «θαυμαστὴ στοὺς φίλους τῆς», ὅπως ὡρκισθήκατε οἱ σύντροφοι, ὄχι ὅμως καὶ «φοβερὴ στοὺς ἐχθρούς τῆς», γιατὶ γιὰ ποιό λόγο θὰ εἶχε ἐχθρούς; Κι' ἓν' ἄλλο ἀκόμα: τώρα ποὺ ἀποφάσισες νὰ συνεργασθῇς μαζί τους καὶ μαζί μου, δὲν χρειάζεται νὰ συνεργάζεσαι καὶ σ' ἄλλα περιοδικά. Ἅμα θἄχῃς τὸ δικό μου, κάθε ἄλλο εἶναι περιττό.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρησή ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

Ἡ παλιά μου *Μικρομέγαλη*—ἡ σημερινὴ συνεργάτριά μου *Μαίρη Πελάγη*—ποὺ ἔστειλε ἀπ' τοὺς πρώτους 100 δραχμὲς γιὰ τὸ Δῶρο στὸ Φαίδωνα, μοῦ γράφει: «Γιὰ μᾶς ὁ κ. Ξενόπουλος εἶναι κάτι περισσότερο· εἶναι ὁ ἀγαπημένος μας Φαίδων. Δὲν ἔχουμε μεγαλύτερο, στενότερο ψυχικὸ συγγενεῖ ἀπ' αὐτόν. Μὲ τὶς Ἐπιστολές του, μὲ τὶς συμβουλές του τραφήκαμε ἀπ' τὰ μικράτα μας...». Εἶναι, ἀλήθεια, ἀξιοσημείωτο πῶς ὅλοι ἀνεξαίρετα, ὅσοι ἔγραφαν ἢ μίλησαν γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ξενοπούλου στὰ Πενηντάχρονά του, δὲν παρέλειψαν νὰ τονίσουν καὶ νὰ ἐξάρουν τὸ καλὸ ποὺ ἔκαμε στὴν ἑλληνικὴ Νεολαία μὲ τὶς Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές του, καὶ νὰ ὁμολογήσουν πῶς κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, γνωστοὶ σήμερα λόγιοι, ποιηταί, πεζογράφοι, κριτικοί, ἀπὸ τὶς Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές, ὅταν ἦταν παιδιά, ἔλαβαν τὸ πρῶτο ξύπνημα, τὸ πρῶτο σπρώξιμο, τὴν πρώτη ὁδηγία. Κι' οἱ Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές, ποὺ ἄρχισαν τὸ 1895, ἐξακολουθοῦν ὡς σήμερα ἀδιάκοπα, 42 ὁλάκερα χρόνια!

Πολλὲς φορὲς ἐξήγησα, *Μελέαγρε*, τί εἶναι ὁ *ρεαλισμὸς* στὴν Τέχνη καὶ στὴ Λογοτεχνία: ἡ πιστὴ ἀπόδοση τοῦ πραγματικοῦ. Αὐτό, μοῦ λές, τὸ καταλαβαίνεις, καὶ μὲ ρωτᾷς ποιό εἶναι τὸ ἀντίθετο. Γενικάπολὺ γενικά, εἶναι ὁ *ἰδεαλισμός*, ἡ ἐξιδανίκευση τῆς πραγματικότητας, ποὺ τὴ βλέπουμε σὲ διάφορες καλλιτεχνικὲς καὶ λογοτεχνικὲς Σχολές, π. χ. στὸν παλιὸ Ρωμαντισμό, τὸν Συμβολισμό, κι' ὡς τὸν σημερινὸ Ὑπερρεαλισμό. Οἱ μεγαλύτεροι ὡς τόσο πεζογράφοι τῶν νεωτέρων χρόνων—κι' ἂς ἀφήσουμε τοὺς ποιητές—εἶναι ρεαλιστές: ὁ Μπαλζάκ, ὁ Ζολᾶ, ὁ Ντωντέ, ὁ Τουγκένεφ, ὁ Δοστογιέβσκι, ὁ Γκόρκυ, ὁ Κνοὺτ Χάμφουν κι' ἑκατὸ τουλάχιστο ἄλλοι. Αὐτοὶ δὲν ἀλλοιώνουν, δὲν πλαστογραφοῦν τὴν πραγματικότητα, γιὰ νὰ τὴν ἐξιδανικεύσουν. Τὴν παρουσιάζουν ὅπως εἶναι. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει πῶς τὰ ἔργα τους στεροῦνται ἀπὸ ποίηση. Ἀπεναντίας! βγαίνει τόσο πολλὴ καὶ τόσο μεγάλη ποίηση ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ὅταν τὴν ζωγραφίζῃ ἕνας ἀληθινὸς συγγραφέας!

Θλιμμένη Μελωδία, γιὰ τὶς φωτιὲς τοῦ Ἅη-Γιάννη—ἔθιμο ποὺ ἐπικρατεῖ ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης—ὁ κ. Φαίδων ἔγραφε προπέρσυ, τέτοια ἐποχή, μιὰ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή κι' ἐκεῖ σὲ παραπέμπω. Ναί, πολλὰ λένε γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἐθίμου. Ἡ ἐπικρατέστερη γνώμη εἶναι πῶς διασώθηκε ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρεία, ἕνα λείψανο τῆς πανάρχαιας πυρολατρείας.

Δὲν ἦταν βέβαια πολὺ εὐχάριστο, *Ἀνυπότακτη*, νὰ μείνῃς μετεξεταστέα στὰ Γαλλικά. Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸ πάρῃς καὶ τόσο κατάκαρδα. Ἕνα μάθημα εἶναι αὐτὸ κι' ἔχεις ὅλο τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ τὸ μελετήσῃς. Μὲ χαρὰ ἔμαθα πῶς στὸ σχολεῖο σας ἐδρύθηκε Ὁμὰς Ὀδηγῶν καὶ πῶς ἀρχηγὸς εἶναι ἡ ἀγαπητή μας *Γελασίνα*. Σοῦ ἔστειλα ὁ τετράδια πρὸς ἐξόφληση.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, ἔχω ὑπ' ὄψι μου δυὸ μεγάλα κι' ὡραῖα γράμματά σου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ περιγραφὴ τοῦ ταξιδιοῦ σου ὡς τὸ Ξυλόκαστρο, κατ' εὐθεῖαν αὐτὴ τὴ φορά. Κι' ἅμαξες ἐδῶ, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, εἴχαμε δροσιές καὶ βροχές, ἀναβλήθηκε μάλιστα κι' ἡ παράσταση τοῦ «Ἱππολύτου» στὸ ἀρχαῖο θέατρο ποὺ ἦταν νὰ γίνῃ τὴν περασμένη Παρασκευή, 2 Ἰουλίου, κι' ἔγινε μόλις τὴν περασμένη Δευτέρα, 5 τοῦ μηνός. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς διορθώθηκε, οἱ ξέστες ξανάρχισαν, καὶ μένα... θὰ μὲ δροσίζουν τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν μου ἀπὸ τὶς ἐξοχές. Ναί, ἡ *Σπίθα* ποὺ ἔλαβε μέρος στὸ τελευταῖο Πένταθλο, εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴ *Σπίθα* ποὺ βλέπεις στοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ 1935.

Σὲ ἄλλους δὲν ἔχω τόπο σήμερα νἀπαντήσω. Κι' ἐπειδὴ ἄρχισε ἡ καλοκαιριάτικη γραμματοπλημμύρα, εἶμαι ὑποχρεωμένη νἀφήσω ἀναπάντητα μερικὰ γράμματα, ἂν καὶ τὰ διάβασα μὲ τὴν πιὸ μεγάλη εὐχαριστήση. *Εὐτυχία, Πειρακτήριον, Λυδία, Διαβολοκόριτσο, Κυκλαμιά, Μαῦρε Καβαλλάρη, Μενεξέ*, καλά μου παιδιά, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅταν μοῦ ξαναγράψετε. Ἔχετε καὶ τὶς θερμὲς εὐχαριστίες τοῦ κ. Φαίδωνος ὅσοι ἐστείλατε γιὰ τὸ Δῶρο του.

Μὴν παραλείψετε, ὅσοι θὰ φύγετε γιὰ τὴν ἐξοχή, ἀλλὰ κι' ὅσοι θὰ μείνετε στὴν πόλη, νὰ προμηθεῦτε μερικοὺς τόμους μου γιὰ νὰ περάσετε πιὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας. Στὸ προηγούμενο φυλλάδιο δημοσίευσα καὶ πλήρη κατάλογο τῶν Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε μου τόμος Β' Περιόδου. Νὰ τὸν συμβουλευθῆτε κι' αὐτόν, γιὰ νὰ παραγγείλετε τόμους μὲ τὰ μυθιστορήματα ποὺ ἤχετε ἀκουστά καὶ θὰ θέλετε νὰ τὰ διαβάσετε.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ
6ο Δελτίο Εἰσφορῶν

Ἀπὸ προηγούμενες εἰσφορὲς	δρ.	918
ΧΙ Ὀλυμπιάς	»	10
Πειομαράκικο Γατάκι	»	10
Ἀφανὴς Ἥρωας	»	15
Λεΐλὰ	»	100
Βυζαντινὸς Ἀετὸς	»	20
Τὸ ὅλον μέχρι 6 Ἰουλίου:	δρ.	1073

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δήμητραν Πουλίτση* (ὁ «Ρεμβασμὸς» σου ἐνεκρίθη· ἀλλὰ γιὰ νὰ δημοσιευθῇ, πρέπει νὰ πάρῃς ψευδώνυμο· στὴ Σελίδα Συνεργασίας μόνο μὲ ψευδώνυμο γράφουν·) *Συριανὸν* (ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα δὲν εἶναι περίφημα σχεδιασμένη· ἔπειτα δὲν ἔχει τὴ λύση· γιὰ νὰ τὴν κρίνω, πρέ-

πει νὰ ἰδῶ ποῦ εἶναι ὁ κηπουρός· τὸ ὅτι δὲν τὸν βρῆκα, δὲν σημαίνει πῶς εἶναι καλὰ κρυμμένος· μπορεῖ καὶ νὰ μὴ σχηματίζεται καλά, ἐπομένως νὰ μὴ βρίσκεται πρτέ·) *Λοχαγὸν Ριχτόφεν* (σὲ συγχαίρω· τώρα λοιπὸν εἶσαι ἥσυχος κι' ἐλεύθερος νὰ περάσῃς ἕνα εὐτυχισμένο καλοκαίρι· ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου κι' ἔμεινε ὑπόλοιπο νὰ μοῦ χρωστᾷς δρ. 6·) *Στέφεν* μὲ χαρὰ ἔλαβα νέα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό· εὐχαριστῶ ποὺ θυμᾶσαι πάντα νὰ μὲ συσταίνῃς στὶς οἰκογένειες ποὺ ἔχουν παιδιά· καλὴ διαμονὴ στὸ Φάληρο· ἐλπίζω νὰ ἔλθῃς καμμιὰ μέρα καὶ στὴν Ἀθήνα νὰ γνωρισθοῦμε·) *Δαμαρτῖνον* (εἶναι πολὺ ἀρκετὸ ποὺ εἶσαι ὁ δεύτερος στὴν τάξη σου· μὴν πιστεύῃς ὅμως πῶς κάνουν «χατήρι» στὸν ἄλλον ποὺ εἶναι πρῶτος· θὰ εἶναι λιγάκι καλύτερος· πάντως ἡ διαφορὰ τῶν βαθμῶν σας δὲν θὰ εἶναι μεγάλη, καὶ περιμένω νὰ μοῦ τοὺς γράψῃς ὅταν θὰ σᾶς δώσουν τὰ ἐνδεικτικά·) *Εὔάνναν* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα κ' ἔγραφα εἰς πίστωσή σου τὸ ὑπόλοιπο δρ. 28· νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων θάρχίσῃ τὴν 1 Αὐγούστου·) *Τάσον Δ. Μακρῆν* (ὅποιος θέλει νὰ διαβάσῃ τοὺς «Μικροὺς Ροβινσῶνες τοῦ Βράχου», μπορεῖ νὰγοράσῃ τὸν τόμο μου τοῦ 1898 ποὺ ὑπάρχει· ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς ξαναδημοσιεύσω· καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Τοίκουδο, Ξανθὸν Ναύαρχον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30 Ἰουνίου* θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου.

382. Λεξίγριφος

Μιὰ πρόθεση τὸ πρῶτο μου,
Τὸ δεύτερο ὅλη ἡ κτίση·
Καὶ ποιὸ παιδὶ τὸ σύνολο
Δὲ θέλει νὰποκτήσῃ;

Λοχαγὸς Ριχτόφεν

383. Συλλαβόγριφος

Γράμμα, μόριο, πλανήτης,
Ἴδιο γράμμα στὴν οὐρά,
Ξεσηκώνουν τοὺς ἐργάτες,
Χωρὶς νἄχουν τεμπελιά,
Νὰ μὴν κάνουνε δουλειά!

Λαμαρτῖνος

384. Στοιχειόγριφος

Νἄγῃ νὰ φέρῃ τὸ λαό,
Αὐτὸ τἀνήμερο θεριό,
Τὴ γλῶσσα εἶχε μεγάλη.
Μὰ γίνεται πραγματικὼ
Θεριό, χωρὶς κεφάλι.

Μενεξεδένιο Δειλινὸ

385. Αἴνιγμα

Κάποιον ἀπὸ τοὺς ἐφτὰ
Σοφὸ θὰ ἰδῆς στὸ ἀρσενικό μου.
Κάποιαν ἀπὸ τὶς ἐννιὰ
Στ' ἀφηρημένο θηλυκό μου.

Πειραχτήριον

386. Πειραμὶς

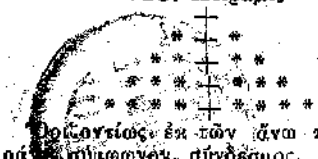

Ὁριζοντίως: ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρά: σύμφωνον, σύνδεσμος, ὅρος τῆς Ἑλλάδος, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, μέγας μεσαιωνικὸν κράτος. Οἱ σταυροὶ καθέτως: αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ἠπειρωτόπουλο

387. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Μεγάλη θεὰ—θεὸς Αἰγύπτιος=Ἄρθρον θηλυκὸν + (Κοινὸν γυναικεῖον ὄνομα — ἀρχαῖον ὁμωτικὸν=)Μουσικὸς φθόγγος + (Ὁ μὴ ἔχων πίστιν — πρόθεσις μὲ ἀπόστροφον=)Ἐξάρτυμα τοῦ πλοίου. Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος θεός.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

388—392. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τρέχω, Ἠώς, σανός, ἅλμα, ἄκρος.

Βασιλεὺς τοῦ Χιοῦμορ

393. Ἀκροστιχίς

Τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων πρῶτον τὰρχικὰ κατὰ σειράν, καὶ κατόπιν τὰ δεύτερα γράμματα, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικόν:

1, Ρωμαῖος ρήτωρ· 2, Στρατηγὸς καρχηδόνιος· 3, Τὸ ἔνδυμα τῶν ζώων· 4, Πόλις τῆς Γερμανίας· 5, Ἀέριον κοινότατον· 6, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης· 7, Ὁμηρικὸς ἥρως ἔχων καὶ ὁμώνυμον· 8, Ἀρχαῖον νόμισμα.

Ἀρτανιὰν

394. Φωνηεντόλιπον

βλς - * - νς - δπλς - * - κπς

Τετραπέρατη

395. Γρῖφος

λι λι α
λι λι α α
οὖς λι δωρ Λὼτ ὁπὸς
λι α α
λι α

Κεφαλλωνιτοπούλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 17

185. Σκύλος-σκέλος. — 186. Πυρετὸς-πετυρίς.—187. Ὁ τύραννος, τὰ Τύραννα.—188.

Α Ρ Α
Α Ρ Τ Α
Α Θ Η Ν Α
Α Β Δ Η Ρ Α
Α Σ Π Α Σ Ι Α
Α Π Ε Ν Ν Ι Ν Α
Α Κ Α Ρ Ν Α Ν Ι Α
Α Σ Τ Υ Π Α Λ Α Ι Α

189. ΩΡΙΓΕΝΗΣ (ρίνη, Ἴων, Γένεσις, Εἰρήνη, Νέρων, Ἠώς, Σιών.— 190-194. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Ψ: *Ψαρά, ὕψος, γύψος, Ἄραψ, Αἰδηψός*.—195. ΔΡΑΚΩΝ (Δῆλος, Ἄρης, ΣπΑρτη, ΑποΚάλυψις, Πλάτων, ΑδριαΝός).—196. Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — 197. *Τιμῆς ἕνεκεν* (τὶ μῦς, ἓν ἐκ ἓν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΖ'—462]

Λόγῳ ταξειδίου μας στὴν Ἀδυσσηνία ἀποχωροῦμε τοῦ συλλόγου «Νεανικὴ Δράσις». *Εὔθυμος Σημαιοφόρος, Κυκλαμιά, Ξανθὸς Ναύαρχος*

[ΑΖ'—463]

Λεϊλά, ἡ γιορτὴ θαῦμα. Σωστὴ κοσμοσυρροή. *Παιχνιδιάρα*

[ΑΖ'—464]

Σαρπηδών, πολὺ τουπέ, νομίζω, κρατᾶς! Ἴσως, τὰ προεδρικά σου καθήκοντα καὶ αἱ διαπλασιακαί σου ἀποχρεώσεις, νὰ μὴ σοῦ ἐπιτρέπουν, τὴν ὥρα ποὺ ταχυδρομεῖς ἐπιστολὰς στὴν ΣΕΚ, νὰ χαιρετᾶς παληούς σου γνώριμους τῆς ὁδοῦ Β. Οὐγκὼ 40!!!;;....

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ'—465]

Καμπανέλλια, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ εὐγενικό σου γράμμα. Ἀλλὰ μόνον Μ. Μυστικὰ ἀνταλλάσσω. *Πειθὼ*

[ΑΖ'—466]

«Ἀνοιχτόκαρδοι» δὲν σᾶς ἀποκαλύπτω, διότι οὔτε σεῖς ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ἀποκάλυψίν σας, οὔτε ἐγὼ ἀσχολοῦμαι μὲ ἀποκαλύψεις. Μὴ νομίσετε πῶς φοβήθηκα. Ἁπλῶς σᾶς προειδοποιῶ πῶς ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ θὰ ἀποκαλυφθῆτε.

ΡΕΜΒΗ

[ΑΖ'—467]

Ρέμβη, ἀλληλογραφοῦμε;

Μαῦρος Πειρατὴς

[ΑΖ'—468]

Σαρπηδών, ἐπὶ τὰ ἴχνη σου! «Μιὰ δέσμη λυσόχαρτο, παρακαλῶ»! Καταλαβαινόμαστε;;; ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ'—469]

Σίλλερ, εἶδα τὰ θαυμαστὰ ΕΡΓΑ σου!!.. Ἀπὸ τέτοια ὅμως ἔργα εἶναι προτιμότερα τὰ λόγια. Ἀρκετὰ μεγάλο ἔργο ν' ἀποκαλύπτῃς τὰ ἴδια μέλη σου καὶ αὐτὰ ν' ἀλληλοαποκαλύπτωνται. Πρόσεξε ὅμως καὶ μὴ κάνῃς τόσο τολμηρὰ τεχνάσματα διότι σᾶς ξεύρω καὶ καταλαβαίνω τὶς κινήσεις σας. ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ'—470]

Ἐξακολουθῶ ν' ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, ἠθοποιοὺς καὶ τοπεῖα. Δ/σις [ΑΖ'—250]. *Χάρρυ Μπῶρ*

[ΑΖ'—471]

Ἀγαπητὲς Διαπλασοπούλες, μὲ λύπη μου παύω πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἀλληλογραφία μου. *Λεϊλά*

[ΑΖ'—472]

Μουζελέν, κρῖμα ποὺ δὲν ἤρθες καθὼς καὶ ἡ Ἕλλη· περάσαμε πολὺ ὡραία. *Λεϊλά*

[ΑΖ'—473]

Διαπλασόπουλα-ες, ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφία καὶ ἀνταλλάσσω κάρτες μὲ παιδιὰ ἄνω τῶν 16 ἐτῶν. Δ/σις: Melle Nelly Paskalopeulou, 23 Nisan Caddessi, No 35 Büyükada, Stamboul (Turquie), *Μουζελὲν*

[ΑΖ'—474]

Κατάσκοπε «33», ἀφοῦ ἐπίμενες θὰ σὲ ἀποκάλυπτα, ἂν δὲν σὲ ἀποκάλυπτε πρῶτος ὁ Τιτάν. *Μουζελὲν*

[ΑΖ'—475]

Τετραπέρατη=*Κυριακουλάκου* καὶ ὄχι ὅπως ἐτυπώθη ἐκ παραδρομῆς. Ἂς προσέξῃ ὅμως διότι ἐπιδεινώνει τὴν θέσι τῆς σηκώνοντας κεφάλι πρὸς τοὺς δικτάτοράς της. Καὶ τὸ πάθημα ἂς τῆς γίνῃ μάθημα ἀφοῦ ἔμαθε πῶς δὲν τὴν *παθαίνουν* εὔκολα οἱ «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΖ'—476]

Ἰνδιάνα εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀκόμη ὅμως δὲν ἐδόθη τέλος στὴ γελοία αὐτὴ ὑπόθεσι. *Κεριμὰν*

[ΑΖ'—477]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ διαπλασόπουλα-ες τῆς μεγάλης τάξεως. Δ/σις: Meur Théocharis, Balnk-Pazar, Yagci-Sokak 3, Istanbul (Turquie) διὰ *Κεριμὰν*

[ΑΖ'—478]

Πόλις τῶν Ὀνείρων, Ἠδραιόπουλο, Πικολίνο, ἕνα γραμματάκι σας θὰ μοῦ προξενοῦσε χαρά. *Κεριμὰν*

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἔκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψα ρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι